

Sexagesima

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 10:2–15.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndag, Sexagesima, varigenom vi detta år inleder påskens förberedelsetid i den violetta fastskruden, står rubriken "Guds Ord." Detta predikoämne ställer oss inför just det, som förknippas med fasta och passionstid, inför den andliga kampen, mot-sägelsen, lidandet, kort sagt inför korset, inför den fördolda härligheten, inför den sanningen: "Eftersom världen icke genom sin visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud att genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro." (1 Kor. 1:21) I motsats till den onda, trolösa värld, som begär tecken och visdom, som hoppas på ett synligt, övertygande, härlighetens gudsrrike, byggt på förnuftsappeller och mäktighet, låter Jesus i dagens evangelium gudsriket vara den föraktade botpredikans osynliga nåderike. Den store, allsmäktige Gudens ingripande till världens frälsning sker genom det ringaste och vanmäktigaste av allt, nämligen genom det predikade Ordet, genom apostlarnas predikan, genom vår högmässopredikan. Just så sällsamt är denna söndags predikoämne, just så egenartat och obegripligt. Denna världen tror sig väl känna definitionen på "Gud" och "gudomligt": "väldigt", "storslaget", "otvetydigt." Då måste Guds Ord underkännas. Då måste det ske, att "sedan kommer djävulen och tager bort det ur deras hjärtan". Då förhindrar Satan, att det högt välsignade Ordet från Jesu mun, från apostlarnas mun, från vår mun får verka syndainsikt genom Lagen och tro och goda gärningar genom evangelium. Genom sina ord i dag lyfter Jesus på ett täckelse och avslöjar en kamp, som ingen aldrig så djupsinnig kristen av sig själv skulle komma på: att det gudomliga, andeverkade och andeverkande Ordet utlöser en febril motaktivitet, "för att de icke skola komma till tro och bliva frälsta." Där vi ser mänsklig likgiltighet, syndig ytlighet, vanlig självupptagenhet, ser Jesus "fursten över luftens härsnär, över den andemakt, som nu är verksam i de ohörsamma." (Ef. 2:2)

Så förstår vi djupet av det kortfattade predikoämnet "Guds Ord". Detta Ord, som avslöjar syndens hemlighet, vår delaktighet i syndafördärvet från Adam,

som skänker rättfärdigheten genom tron allena på Jesus Kristus, räcks oss av nåd och barmhärtighet, är alltid en av Gud styrd och bestämd gåva. Både i evangeliet och predikotexten får vi därför lära, att vi visst inget självklart anspråk har på detta Ord. Där detta Ord avvisas, dras det tillbaka: "åt de andra meddelas det i liknelser, för att de med seende ögon intet skola se och med hörande öron intet förstå." Ja, "om man på något sätt icke tager emot eder och icke hör på edra ord, så gån ut ur det huset eller den staden, och skudden stoftet av edra fötter." Gud vänder sitt ansikte från otron, låter inte sitt ansikte lysa över otron, drar bort sitt Ord från otrons värld. Måhända är detta den större anstötten i våra texter, större än sädens fyrfaldiga resultat. Ändå är denna Guds förhärdelse av otron, detta Guds flyttande av ljusastaken, hans återkallande av sitt Ord från länder och folk bakgrunden till liknelsen om fyrhanda sädesåker, det villkor, på vilket liknelsen utspelas. Ordet äger vi som en engångshändelse, som en synnerlig nådesbevisning, så att det om oss, som får höra liknelsens mening, i S:t Matteus1 parallell version heter: "Men saliga äro edra ögon, som se, och edra öron, som höra" (Matt. 13:16)

Dessa av Gud välsignade öron, som utan all förtjänst fått höra och tro, måste så ytterligare lära sig, att

- I. också den av Gud skänkta tron kan komma på fall för korsets skull,
- II. också den av Gud skänkta tron kan slockna för omsorgers skull,
- III. den av Gud skänkta tron kan bära hundrafaldig frukt.

I. Också den av Gud skänkta tron kan komma på fall för korsets skull.

Det ordet "de tro allenast till en tid" beskriver ingen från begynnelsen skadad tro, en förklädd otro, utan en verklig tro, som enligt Jesu ord tror "med glädje", som har skrudad sig i Jesu Kristi rättfärdighet och talat med Gud som all nåds, all kärleks, all faderlig omsorgs källa. Det är den tro, som tron smakar allra

synnerligast i sin första tid. Sedan kommer korset: *"och när bedrövelse eller förföljelse påkommer för Ordets skull, då kommer hon strax på fall."* (Matt. 13:22) Att vara annorlunda, att avvika, att gå mot strömmen vänder alltför lätt hjärtat mot en måttlig religion, mot en lättare och inte så ansträngande kyrklighet, och så lyfter ur djupen en svart gam för att ur Guds rike föra bort vad som en gång var en levande kristen.

II. Också den av Gud skänkta tron kan slockna för omsorgers skull.

Jesu ord i dag talar *"om den som väl hör Ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelser förkväva det, så att han bliver utan frukt"* Det är ett sceneri, som för en kristen verkar nära nog teatraliskt med lockelser, som verkar stillösa och nära nog utslutna för en respektabel person. Ändå talar Jesus, som han gör, därför att också de grövsta världssynder kan anfåkra och övervinna även de bästa kristna, och därför att de bedrägliga lockelserna kan komma på det sätt, som aposteln beskriver med orden: *"Men en sådan som allenast gör sig goda dagar, hon är död, fastän hon lever."* (1 Tim. 5:6) Dessa *"goda dagar"* är

livet utan Gud och bönen, det liv, som alltid ligger nära till hands.

III. Den av Gud skänkta tron kan bära hundrafaldig frukt.

Denna söndag Sexagesima är den dag, då vi skall pröva om vår tro har slocknat för korsets eller omsorgernas skull, om vi sålunda står utanför Guds rike och av nåd nu på nytt får göra bot. Det är också denna söndag, då vi skall pröva, om vi i förhållande till Ordet *"behålla det i rättsinniga och goda hjärtan och bära frukt i ståndaktighet"*. Det är förvisso en frukt, som först i uppståndelsens stund kröns med Guds nådelön, men det är redan här en verklighet, som en kristen skall finna hos sig själv: det ståndaktiga bruket av Ordet och bönen, ivern för det gudomliga Ordet och Ordets ämbete, för lärans renhet, för nästans behov, andliga och lekamliga. Allt sådant är de frukter, som tron skänker, och utan dessa frukter har vi ingen tro. Så enkelt är det. Med dessa frukter i våra liv skall vi återigen tacka Gud, som ensam verkat så stora ting med oss., och som ensam tillhör ära och pris.

Amen.